

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 3662/2025
05.02.2026. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Добриле Страјина, председника већа, Драгане Миросављевић, Надежде Видић, др Илије Зиндовића и Марије Терзић, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Жељко Рајчевић, адвокат из ..., против тужене Средње школе „Свети Сава“ из Сомбора, коју заступа Правобранилаштво Града Сомбора, ради исплате, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 954/25 од 13.08.2025. године, у седници одржаној 05.02.2026. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 954/25 од 13.08.2025. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 954/25 од 13.08.2025. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Сомбору П1 65/24 од 25.04.2025. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбено захтев тужиље. Ставом другим изреке обавезана је тужена да тужиљи на име разлике накнаде трошкова за долазак и одлазак са рада – градски превоз, за период од марта 2021. године - октобар 2024. године, исплати укупан износ од 16.523,34 динара, са законском затезном каматом од доспелости сваког појединачног месечног износа означеног у изреци првостепене пресуде до исплате. Ставом другим изреке обавезана ја тужена да тужиљи надокнади трошкове парничног поступка укупном износу од 120.924,98 динара са законском затезном каматом.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 954/25 од 13.08.2025. године, ставом првим изреке, делимично је преиначено решење садржано у првостепеној пресуди, тако што је одбијен захтев тужиље за накнаду трошкова парничног поступка преко износа од 115.118,98 динара са затезном каматом од извршности пресуде до исплате. Ставом другим изреке, првостепена пресуда је потврђена у преосталом делу. Ставом трећим изреке одбијен је захтев тужене за накнаду трошкове другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужена је благовремено изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као о посебној по члану 404. ЗПП.

Одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11 ... 10/23) прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

Питање права запослених у средњој школи на накнаду путних трошкова градског превоза није спорно у пракси Врховног суда, као право које је предвиђено одредбама члана 118. став 1. Закона о раду и члана 26. став 1. Посебног колективног уговора за запослене у основним и средњим школама и домовима ученика („Службени гласник РС“ бр. 21/15 и 92/20). Чињенично је утврђено да је удаљеност куће тужиље до места рада око један километар, да спорни износ представља разлику припадајућег и исплаћеног износа путних трошкова спрам сразмерног броја дана који је тужила радила код тужене школе, са полазиштем на обрачун утврђен на бази месечне маркице локалног превозника без попушта, па је правноснажна одлука донета је у складу са одредбом члана 9. став 2. Закона о раду која не подлеже тумачењу, а по којој послодавац не може утврђивати мања права и неповољније услове рада запосленима од права и услова утврђених законом.

Пошто не постоји ни један од законом предвиђених разлога да се о ревизији одлучи као о посебној, одлука у ставу првом изреке донета је на основу одредбе члана 404. став 2. ЗПП.

Врховни суд је испитао дозвољеност ревизије у смислу одредби члана 410. став 2. тачка 5. у вези члана 403. ЗПП и утврдио да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужбу ради новчане исплате тужила је поднела дана 02.02.2024. године, вредност предмета спора по члану 28. став 1. ЗПП је 16.523,34 динара и не прелази напред наведени износ од 40.000 евра.

Из наведених разлога, на основу члана 413. ЗПП, одлучено је као у ставу другом изреке

**Председник већа – судија
Добрила Страјина, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић